



NORGES HØYESTERETT

Den 3. desember 2019 ble det av Høyesteretts ankeutvalg med dommerne Matningsdal, Matheson og Bergh i

HR-2019-2251-U, (sak nr. 19-179789STR-HRET), straffesak, anke over kjennelse:

A (advokat Inger Marie Sunde)

mot

Påtalemyndigheten (politivadokat Kjetil Gaustad Solhaug)

avsagt slik

K J E N N E L S E :

- (1) Saken gjelder internering etter utlendingsloven § 106 første ledd bokstav b om unndragelsesfare.
- (2) A ble ved UDIs vedtak 10. juli 2019 utvist fra Norge med varig innreiseforbud. Han har påklaget UDIs vedtak, men klagen er ikke avgjort. A ble 25. november 2019 pågrepet og begjært internert i fire uker i medhold av utlendingsloven § 106 første ledd bokstav b. Pågripelsen skjedde direkte etter at A var løslatt fra soning av en straffedom.
- (3) Ved Stavanger tingretts kjennelse 26. november 2019 ble han internert frem til 24. desember 2019.
- (4) A anket til Gulating lagmannsrett, som ved kjennelse 28. november 2019 forkastet anken.
- (5) A har anket til Høyesterett. Anken gjelder lovtolkningen og saksbehandlingen. Han har i korte trekk anført at verken tingretten eller lagmannsretten har foretatt en konkret vurdering av om han vil unndra seg utreise. Han har lagt ned påstand om at lagmannsrettens kjennelse oppheves.
- (6) *Påtalemyndigheten* har påstått anken forkastet og har i korte trekk anført at tingretten har foretatt en konkret vurdering, og at det var tilstrekkelig av lagmannsretten å vise til tingrettens begrunnelse.
- (7) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at den bare kan prøve lagmannsrettens saksbehandling og generelle lovtolkning, jf. utlendingsloven § 99a, jf. straffeprosessloven § 388 første ledd.
- (8) Etter utlendingsloven § 106 første ledd bokstav b kan en utlending pågripes og interneres når «det er konkrete holdepunkter for å anta at utlendingen vil unndra seg iverksettingen av et

vedtak som innebærer at utlendingen plikter å forlate riket». Unndragelse i denne sammenheng vil være at utlendingen aktivt gjør seg utilgjengelig for utlendingsmyndighetene. Det er ikke tilstrekkelig for internering at man motsetter seg utsendelse.

(9) Tingretten viste i sin kjennelse som grunnlag for unndragelsesfare til at A flere ganger har fremholdt at han ikke vil reise til Somalia, men leve et liv i Norge. Retten fremhevet at han har «et sterkt incitament for ikke å samarbeide om en eventuell utvisning» dersom hans klage over utvisningsvedtaket ikke tas til følge.

(10) Lagmannsretten uttaler følgende om unndragelsesfaren:

«Det er ikke anført forhold i anken som ikke er vurdert av tingretten, og lagmannsretten viser til tingrettens kjennelse som tiltres. Unndragelsesfaren er vurdert konkret av tingretten og tingretten har lagt til grunn at utlendingen gjennom å klage på utvisningsvedtaket ønsker å oppnå lovlig opphold i Norge. Det foreligger etter dette konkrete holdepunkter for at utlendingen vil unndra seg utsendelse.»

(11) Det er ikke tilstrekkelig til å konstatere unndragelsesfare at man har klaget over et utvisningsvedtak og i den sammenheng gitt uttrykk for et ønske om å bli Norge. Lagmannsretten har videre vist til tingrettens kjennelse. Imidlertid har heller ikke tingretten angitt hvilke konkrete omstendigheter som gir holdepunkter for å anta at A vil unndra seg utsendelse dersom klagen over utsendelsesvedtaket ikke fører frem.

(12) Etter dette er lagmannsrettens begrunnelse ikke tilstrekkelig til å vise at vilkårene i utlendingsloven § 106 første ledd bokstav b er anvendt på riktig måte. Kjennelsen må da oppheves, jf. straffeprosessloven § 385 tredje ledd sammenholdt med § 343 første ledd.

(13) Ankeutvalgets kjennelse er enstemmig.

S L U T N I N G

Lagmannsrettens kjennelse oppheves.

Wilhelm Matheson
(sign.)

Magnus Matningsdal
(sign.)

Espen Bergh
(sign.)